

תביעה נגד קיטרינג ששלח אוכל קר לשבת ולא דאג לחימומו והנתבע טוען שיש לשלם לו היות והאוכל הגיע ליעד טרי ומילא הנדרש ממנו

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ובירורי יוחסין

נימוקי דין תורה זה מתוך הנפסק באחד מסניפי בית הדין בבני ברק ובקריית ספר (מודיעין עילית) בשבתו כבוררות וכבית הוראה לממונות במעמד שני צדדים, ע"י דיין יחיד או מותב תלתא

(תיק זה פורסם כבר בחוברות המודפסות של בית הדין)

תיק מס' 2679.

דין ודברים שנטען בין מחותנים שעשו יחד שבת שבע ברכות ע"י הזמנת הסעודות והמלצרים אצל קיטרינג, לבין הקיטרינג. כאשר הצד המזמין הזמין הן את האוכל המוכן והן את המלצרים אצל הקיטרינג. ויש תנאי מראש קבוע של הקיטרינג הזה (מה שלא הדגישו לבעלי השמחה הזאת, אבל לדעתם זה מנהג שאי"צ לפרש) שעל תלונות אם יהיו על המלצרים אין להם אחריות. רק על האוכל יש אחריות. דובר בין הצדדים הללו מראש תנאי אחר, היות ובעל השמחה שהזמין את השבת נכווה בשמחה הקודמת שלו מאוכל שהתקלקל ע"י המלצר, שהבטיחו לו אז כפיצוי שבשמחה הבאה יעשו לו השתדלות מיוחדת, שיהיה מרוצה מעבר לרגיל, וכעת כשהזמין הזכיר את זה, ושב על ההבטחה.

ולמעשה הביא הקיטרינג את כל האוכל המוכן לאולם בהובלה ביום שישי לפני שב"ק, מה שאמור להיות מחומם הושאר במטבח ליד הפלטות, ומה שאמור להיות מקורר הושאר במקררים במטבח. והמלצרים שתפקידם להפעיל הפלטות ולהניח את האוכל עליהן, לא הגיעו לפני שבת, רק בשעת תחילת הסעודה. (וכבר לפני שבת שם לב שהמלצרים לא מגיעים, ובעוד היום גדול ניסה להתקשר לקיטרינג לברר מה המס' של המלצר, אבל הקיטרינג לא ענה כבר. והיה עליו לתת לפחות המס' טלפון למי להתקשר, וכיון שלא נתן מס' טלפון נשארה האחריות על הקיטרינג ולא יכול לטעון שהעביר

האחריות ממנו למלצרים). וממילא כל סוגי הדגים שצריך להיות מחומם, וכן מרק וכן סוגי הבשר והתוספות, הכל היה קר, ולא היה שייך להגישם בכלל. והוכנס למקרר. והמוזמנים לשמחה נאלצו לאכול רק לחמניות וסלטים וגעפילטע פיש ואיזה סוג של רולדה שמוגש גם קר. וכן לא היה צ'ולנט בסעודת שבת. וכו'.

המזמין טוען שיקח הקיטרינג את כל האוכל שנשאר, ויפצה אותו על בזיונות ועגמת נפש של כל האורחים. והקיטרינג טוען שהאוכל הנותר הוא טרי וטוב ואפשר להשתמש בו בשבע ברכות שבאמצע השבוע, וכבר קנאו המזמין, ולא חייב לו כלום, ושישלם כל החוב במלואו. והתלונות הם על המלצרים ולא עליו.

אחרי בירור כל הטענות ואין סתירות בין הצדדים הוכרע למעשה: שמה שמותנה בדרך כלל וכן אולי המנהג שתלונות על מלצרים אינם אחריות הקיטרינג, זה אחרי שיש מלצרים, אם יעשו נזק אח"ז. אבל בדלית מלצרים על מי העביר הקיטרינג את האחריות? וכיון שהנזק קרה לפני שהגיעו המלצרים, הקיטרינג לא יכול ליפטר. ועוד, שאם אין מלצרים ששמים את הדברים לחמם בפלטות, מה שהקיטרינג הביא והניח מחוץ לפלטות לא נחשב שהביא אוכל ראוי. היה עליו לדאוג שהמוביל יניח בחימום. וכמו דלא שייך לומר שהאוכל המונח מוכן במטבח של הקיטרינג, כבר מחייב בלי להביאו לאולם של השבע ברכות, כך ההבאה לא נשלמה אם א"א להשתמש בזה.

ועל נידון העגמ"נ, הנה זה נזק לא ממוני, וגרמא שאין מחייבים בד"ת. אבל בנידוננו שהקיטרינג מודה שהבטיח שיפייס על עגמ"נ בגלל הפעם הקודמת, ועל דעת כן הוזמן כל השבת אצלו, ודאי שזו קציצה וקנין, והתחייבותו לפצות על עגמ"נ חלה.

ולמעשה בדיני אדם איזהו שיעור התביעה, הרי האוכל קיים טרי במלואו וחייב לשלם ע"ז, ורק שכר המלצרים אינו חייב כי לא עשו מלאכתם. אבל זה בלא"ה לא משולם לקיטרינג. ואיך אפשר לאמוד ולשער את הנזק של מה שלא אכלו האורחים בשבת. והמזמין טוען שכל מה שלא הוגש ונאכל הוא שיעור הנזק ופטור ע"ז, חוץ מתביעת הפיצוי. והקיטרינג טוען זה הגיעך ונמצא אצלך והתחייבת לשלם ע"ז, ובאוכל עצמו אין קלקול ולא מום.

ונראה כפשרה שישלם לקיטרינג חיובו באוכל זה עצמו, ואף שנפסק בסימן שלו אינו יכול לומר לו טול מה שעשית בשכרך, עי"ש בסמ"ע סק"ג בשם המרדכי בשם מהר"מ דבאוכלין מתוקננין

כן יכול לומר טול. וע"כ למעשה ישלם רק על מה שאכלו האורחים ולא על מה שנשאר.

ואילו יצוייר שכבר היה משלם לפני השבת ול"ש לומר טול מה שעשית בשכרך, האם הקיטרינג היה צריך לשלם וכמה, לכאו' אף שהיה נזק בשבת שלא היה מה לאכול מ"מ אין בו חסרון ממון כי ערך הנזק קיים כעת בתבשילים שנותרו. וילע"ע.